

РЕШЕНИЕ

№ 28669

гр. София, 16.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 30.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

като разгледа дело номер **3776** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл), във връзка с чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Г. С. С. с ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ет. 6, ап. 9, чрез адв. П. С. срещу Заповед № 569 от 04.03.2026 г. издадена от заместник-министър М. К., съгласно Заповед за заместване № РД-204 от 27.02.2026 г. на Ю. П. - министъра на околната среда и водите, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката за длъжността заместник главен директор в Главна дирекция Оперативна програма „Околна среда“ при Министерство на околната среда и водите.

В сезираща съда жалба са изложени аргументи за нищожност на административния акт, алтернативно се оспорва заповедта като незаконосъобразна, издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. По отношение на претендираната нищожност жалбоподателят твърди, че процесната заповед е издадена без правно основание, лишена от нормативна основа и съдържаща предписание, което не може да бъде изпълнено. На следващо място в жалбата се сочи, че оспорената заповед, с която е прекратено служебното правоотношение е издадена и връчена на 04.03.2026 г. в 09.35 часа, а непосредствено преди връчването ѝ, на 04.03.2026 г. в 09.35 часа е връчена заповед за възстановяването ѝ на длъжност „заместник-главен директор“ в Главна дирекция Оперативна програма „Околна среда“ в МОСВ. Твърди се, че със заповедта за назначаване е направен опит привидно да бъде изпълнено съдебно решение на отменена като незаконосъобразна предходна заповед за прекратено служебно правоотношение на жалбоподателя на осн. чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. Също така се твърди, че

действията на министерството са напълно несъвместими с нормативно вменените функции, отговорности и компетентности и е налице превратно упражняване на власт, административен произвол и действия компрометиращи доверието в министерството на околната среда и водите. На следващо място в жалбата се сочи неяснота във волята на административният орган при издаване на оспорената заповед, тъй като със Заповед № 568 от 04.03.2026 г. жалбоподателят е възстановен на същата позиция, а заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е с мотив, че позицията е съкратена ПМС № 145 от 30.07.2025 г. Изложено е и, че при липса на същата позиция, не е било направено предложение за заемане на друга равна по степен, по-висока или по изключение по-ниска длъжност. Твърди се, че не е налице материалноправно основание, тъй като длъжността като система от функции, отговорности и изисквания за заемане, не е съкратена. Сочи се и че е налице нарушение на принципите на чл. 6 и чл. 7 от АПК. Моли съда да прогласи нищожността на акта, алтернативно да бъде отменен като незаконосъобразен. Претендират се присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят Г. С. С. редовно уведомена, представлява се от адв. П. С. с приложено пълномощно по делото. Поддържа жалбата по изложени съображения в нея. Моли съда да отмени административния акт. Депозира писмени бележки. Претендира присъждане на разноски по предоставен списък на осн. чл. 80 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК.

Ответникът – министър на околната среда и водите редовно уведомен, не се явява. Представлява се от юрк. Ц. с приложено по делото пълномощно. Оспорва жалбата като неоснователна. Излага становище, че заповедта е правилна и законосъобразна, издадена при съобразяване на административнопроизводствените правила и целта на закона и не е налице нито един от пороците на чл. 146 от АПК. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Депозира писмена защита.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител, не взема отношение по основателността на жалбата.

Административен съд София-град, като прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Г. С. С. е заемала длъжността „заместник-главен директор“ в Главна дирекция Оперативна програма „Околна среда“ в Министерство на околната среда и водите до м. април 2025 г., когато със Заповед № 262 от 04.04.2025 г. на министъра на околната среда и водите е прекратено служебното ѝ правоотношение на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. Заповедта е била обжалвана от С. и с Решение № 22512 от 30.06.2025 г. на Административен съд София-град, постановено по адм. дело № 4374 от 2025 г. по описа на съда, същата е отменена като незаконосъобразна. Мотивите на първоинстанционния съд са споделени от касационната инстанция и с Решение № 1818 от 17.02.2026 г. на Върховен административен съд по адм. дело № 10403/2025 г. е потвърдено решението на АССГ.

Въз основа на влязлото в сила съдебно решение за отмяна на заповедта издадена на осн. чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл - обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3, жалбоподателят Г. С. със заявление с вх. № Ж-72-21 от 02.03.2026 г. е поискала да бъде възстановено служебното ѝ правоотношение с

министерство на околната среда и водите.

Със Заповед № 568 от 04.03.2026 г. издадена заместник-министър М. К., съгласно Заповед за заместване № РД-204 от 27.02.2026 г. на Ю. П. - министъра на околната среда и водите, С. е била възстановена на длъжност „заместник-главен директор“ в Главна дирекция Оперативна програма „Околна среда“ в министерството на околната среда и водите, считано от 04.03.2026 г. за неопределено време. Това е била и длъжността на жалбоподателя преди прекратяване на служебното й правоотношение по смисъла на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл.

В 09.35 часа, в същият ден, на служителят С. е била връчена – при отказ Заповед № 569 от 04.03.2026 г. издадена от За министър - заместник-министър М. К., съгласно Заповед за заместване № РД-204 от 27.02.2026г. на министъра на Околната среда и водите, за прекратяване на служебното й правоотношение с МОСВ на осн. чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, без предизвестие. Като мотив за издаване на заповедта от административният орган е посочено Постановление на Министерски съвет № 145 от 30.07.2025 г. за изменение и допълнение на нормативни актове на Министерския съвет, обн. в ДВ бр. 64 от 05.08.2025 г., в което длъжността заместник главен директор - 1 щатна бройка в Главна дирекция Оперативна програма „Околна среда“ е била съкратена. Със заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е било и наредено в т. 1 на осн. чл. 106, ал. 4 от ЗДСл на С. да бъде изплатено обезщетение за неспазен срок на предизвестие в размер на месечната основна заплата; в т. 2 на осн. чл. 106, ал. 2 от ЗДСл да й бъде изплатено обезщетение за времето, през което С. е останала без работа, но за не повече от два месеца, вкл. и ако в този срок е постъпила на друга държавна служба с по-ниска заплата, като има право на разликата за същия срок, а на осн. чл. 61 от ЗДСл да й бъде изплатено обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск в размер на 24 работни дни за 2025 г. и 5 работни дни за 2026 г. или общо 29 дни. Също така в процесната заповедта е посочен и срокът й за обжалване пред административния съд по постоянният адрес на С..

Жалбоподателят Г. С. е отказала да подпише заповедта, за което е съставен протокол подписан от Н. В. - главен експерт в дирекция „Стопанска дейност и човешки ресурси“, И. Т. - директор на дирекция „Правна“ и М. Д. - началник на Политическия кабинет на министъра на околната среда и водите, в който е отразено: „на отказа на Г. С. да получи Заповед № 569/04.03.2026 г., Н. В. изчете пред Г. С. в цялост съдържанието на Заповед № 569/04.03.2026 г., в присъствието на свидетелите: М. Д. - началник на Политическия кабинет и И. Т. - директор на дирекция „Правна“.

По делото са приети като доказателства документите от административна преписка по издаване на оспорената заповед за прекратяване на служебното правоотношение, както и доказателства представени от жалбоподателя.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорване, доколкото актът засяга правната й сфера, насочена е срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, както и е подадена в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, като жалбата до съда, чрез министерство на околната среда и водите е депозирана на 18.03.2026 г. видно от поставения вх. № Ж-225 от 18.03.2026 г.

Разгледана по същество е основателна, по следните съображения:

По отношение на претендираната нищожност, то съдът е длъжен служебно да следи за нея и същата не е обвързана със срок. Според нормата на чл. 146, във вр. чл. 168 от АПК, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

В специалните закони и в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, като теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради, което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материално правна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. 5). Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт посоченият порок води до нищожност. В настоящият случай не е налице нито един от изброените пороци, поради което съда приема за неоснователно възражението на жалбоподателя в тази насока.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – зам. министър на околната среда и водите, изпълняващ длъжността министър съгласно заповед за заместване № РД - 204 от 27.02.2026 г., в рамките на правомощията му по чл. 108, ал. 1 от ЗДСЛ. Съгласно разпоредбата на чл. 108, изр. първо от ЗДСл, служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването, а съгласно разпоредбата на чл. 42, ал. 5 от Закона за администрацията (ЗА), министърът е орган по назначаване на държавните служители в министерството, като при упражняването на правомощията си на основание чл. 25, ал. 4 от ЗА, той издава заповеди.

Оспорената заповед е съответна на особените изисквания за форма и съдържание на акта за прекратяване на служебното правоотношение по чл. 108 от ЗДСл - подписана е от органа по назначаването и съдържа правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба, както и при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Относно изискванията за форма на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е налице специална уредба в ЗДСл, която изключва приложението на общата норма на чл. 59, ал. 2 АПК, която и форма, както вече беше посочено, е спазена по отношение на оспорената заповед. Видно от съдържанието на оспорената заповед в същата са посочени и документите, послужили като

основание - извършеното съкращаване на длъжността, но дори и да не са посочени всички, когато същите са част от административната преписка, с която жалбоподателката е имала възможност да се запознае, правото и на защита не се нарушава. В Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд е изложено, че мотивите на акта могат да предхождат издаването на административния акт и да се съдържат в други документи, съставени с оглед подготовката и предстоящото му издаване, тоест представляващи част от административната преписка.

Съдът намира заповедта, че макар и издадена в изискуемата писмена форма, която да съдържа правното основание за прекратяване, същата е издадена при неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл при отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда, държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. Отмяната на предходната заповед за прекратяване на служебните правоотношения на жалбоподателя има за последица възстановяването на служителя на заеманата преди прекратяване на служебното правоотношение длъжност, като за органа по назначаването възниква задължението да осигури на възстановения служител възможност да изпълнява служебните си функции.

От приложените по делото доказателства се установява, че Заповед № 262 от 04.04.2025 г. на министъра на околната среда и водите, с която е било прекратено служебното правоотношение на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл на Г. С. е била отменена като незаконосъобразна от съда, а именно с Решение № 22512 от 30.06.2025 г. на Административен съд София-град, постановено по адм. дело № 4374 от 2025 г. по описа на съда, потвърдено с Решение № 1818 от 17.02.2026 г. на Върховен административен съд по адм. дело № 10403/2025 г. по описа на съда. Със заявление с вх. № Ж-72-21 от 02.03.2026 г. до министъра на околната среда и водите жалбоподателката е поискала да бъде възстановено служебното ѝ правоотношение – възстановяване на държавна служба на осн. чл. 122, ал. 1 от ЗДСл с оглед на влязлото в сила съдебно решение за отмяна на заповедта. При така установеното за съда е налице отмяна и е спазен 14 дневен срок, т.е. изискванията за възстановяване на служителя на заеманата длъжност са били изпълнени.

Възстановяването на служебното правоотношение възниква по силата на съдебното решение, а актът по възстановяване на органа по назначаване има само констативен характер. За да започне служителът реално да изпълнява служебните си функции, е нужно органът по назначаване реално да го допусне до работното място. Въпреки, че произнасянето на органа не е елемент от фактическия състав на възстановяването на незаконно прекратено служебно правоотношение, едва след издаването му служителът може реално да започне да изпълнява присъщите на длъжността функции и задачи (Решение № 12749 от 15.10.2020 г. на ВАС по адм. дело № 5944/2020 г. и Решение № 1222 от 01.02.2021 г. на ВАС по адм. дело № 6175/2020 г.)

Със Заповед № 568 от 04.03.2026 г. издадена от заместник-министър М. К., съгласно Заповед за заместване № РД-2024 от 27.02.2026 г. на Ю. П. - министъра на околната среда и водите, Г. С. е била възстановена на длъжността, на която е била преди прекратяване на служебното правоотношение - на длъжност „заместник-главен директор“ в Главна дирекция „Оперативна програма Околна среда“ в министерството на околната среда и водите.

Съда намира, че по отношение на жалбоподателя не са налице основания за прекратяване на служебното ѝ правоотношение и заповедта е издадена в противоречие с материалноправните изисквания на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, който предвижда прекратяване на служебното правоотношение със служителя при съкращаване на длъжността. За да е налице посоченото основание следва да се установи, че длъжността, заемана от служителя като нормативно определена позиция и система от функции, задължения и изисквания не съществува или ако длъжността е запазена, е намален броят на служителите, ангажирани с нейното изпълнение. Установяването на фактическите основания, обосноваващи съкращаване на длъжността, е в тежест на административния орган - чл. 170, ал. 1 от АПК.

Съгласно константната съдебна практика по приложението на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, извършените структурни промени в администрацията в периода от датата на издаване на отменената заповед за прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител до датата на влизане в сила на съдебното решение за нейната отмяна не могат да бъдат пречка за възстановяване на държавния служител. Органът по назначаването не може да се позовава на предходни длъжностни разписания, утвърдени по време, когато държавният служител не е бил на работа и е длъжен да предприеме действия по изпълнение на съдебното решение като възстанови служителя на заеманата преди това длъжност. (Решение № 4660 от 17.05.2022 г. на ВАС по адм. дело № 11715/2021 г., Решение № 7734 от 19.08.2022 г. на ВАС по адм. дело № 805/2022 г., Решение № 1560 от 12.02.2016 г. на ВАС по адм. дело № 13100/2014 г., Решение № 5249 от 23.04.2021 г. на ВАС по адм. дело № 435/2021 г., Решение № 6941 от 24.06.2025 г. на ВАС по адм. дело № 5423/2025 г. и др.) С оглед на което, в случая предпоставките на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл не са осъществени. Промяната, свързана с премахване на длъжността, заемана от жалбоподателката съгласно Постановление на Министерски съвет № 145 от 30.07.2025 г. за изменение и допълнение на нормативни актове на Министерския съвет, обн. в ДВ бр. 64 от 05.08.2025 г., в което длъжността заместник главен директор - 1 щатна бройка на Главна дирекция „Оперативна програма Околна среда“ е била съкратена и е в сила от 05.08.2025 г., това обстоятелство не е ново спрямо възстановяването на жалбоподателката С. на заеманата преди прекратяване на служебното ѝ правоотношение длъжност, не засяга правото на възстановяване на служителя и не може да обоснове извод за съкращаване на длъжността, тъй като е предприета преди възстановяването ѝ на длъжността по повод на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на предходната заповед за прекратяване на служебното правоотношение, а данни и доказателства за длъжностни промени, настъпили към 04.03.2026 г., когато е издадена процесната заповед, от страна на ответника не са представени. Органът по назначаването не може да се позовава на предходни длъжностни разписания, утвърдени по време, когато държавният служител не е бил на работа поради незаконното му прекратяване на служебното правоотношение. Материалноправното основание на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл следва да съществува към момента на издаване на административния акт, а не в предходен момент. Следователно и позоваването на съкратената щатна бройка от 05.08.2025 г. е фиктивно и е не относимо към съкращаването на длъжността. По тези съображения настоящият съдебен състав намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон. Съкращаване на длъжност е възможно да е налице, ако след възстановяването на жалбоподателя на длъжността, която е заемала, са настъпили промени в резултат, на които длъжността е

престанала да съществува като нормативно определена позиция и като система от функции, задължения и отговорности, респективно е намален броя на лицата, които упражняват тези функции.

Също така при премахване на „предишната длъжност“ към момента на подаване на заявление за възстановяване, реалното, законосъобразно изпълнение на влезлите в сила съдебни актове изисква след издаване на заповедта по чл. 122, ал. 1 ЗДСл, органът по назначаване да направи предложение до служителя да заеме реално съществуваща длъжност по действащото щатно разписание, съответна на заеманата по наименование и изисквания за заемането ѝ. Единствено по този начин служителят може реално да започне да изпълнява присъщите на длъжността му функции и задачи в изпълнение на влязлото в сила съдебно решение.

Нарушенията на цитираните норми водят до противоречие на оспорената заповед и с целта на закона, тъй като правомощията на органа по назначаването са упражнени за заобикаляне на законовите последици от отмяната на незаконосъобразен административен акт и в нарушение на правото на служителя на възстановяване на предишната длъжност. При съвкупната преценка на действията на органа по назначаване за съда се навеждат изводи на превратно упражняване на власт и нарушение на материалните норми. Това е така, тъй като едновременно са издадени две заповеди на органа по назначаване в един и същи час - 09.35 часа, чиято крайна цел е отново прекратяване на служебното правоотношение. Именно крайният резултат по прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя е указание, че същото не е възстановено реално в изпълнение на влезлите в сила съдебни актове, тъй като няма за цел връщане на служителя към реално и фактическо изпълнение на служебните му задължения. Това, че възстановяването е формално се потвърждава от обстоятелството, че в деня на издаването на заповедта за възстановяване е издадена заповед за прекратяване на служебното правоотношение поради съкращаване на длъжността. В обобщение последователността в действията на ответника, съпътстващите ги документи и събраните по делото доказателства сочат, че се преследва не постигането на заложената от законодателя цел и че органът действа недобросъвестно.

От установената фактическа обстановка и съвкупната преценка на изложените обстоятелства се обуславя извод за неправилно приложение на закона и превратно упражняване на власт от административния орган, съставляващи основания за отмяна на оспорената заповед по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

В допълнение, че административният акт е незаконосъобразен от съда следва да бъде посочено и че, съгласно представените длъжностно разписание в колона 2 „Структурни звена и длъжностни наименования“ /л.116/на министерство на околната среда и водите в Главна дирекция Оперативна програма „Околна среда“ в т. 53 е посочено главен директор, а в т. 54 заместник главен директор с численост на персонала за всяка длъжност по 1 брой, а в поименното разписание е посочено в т. 121 зам. главен директор е не заета, а И. Е. П. е преназначена по чл.82 а от ЗДСл.

Съгласно разпоредбата на чл. 82а, ал. 1 от ЗДСЛ с писмено съгласие на държавния

служител той може да бъде преназначен за срок не по-дълъг от 4 години на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на минималните и специфичните изисквания за нейното заемане. А в ал. 2 на същата норма е посочено, че след изтичане на срока по ал. 1 държавният служител заема предишната си длъжност. От изложеното следва, първо, че П. е заемала незаета длъжност, и второ длъжността не е била освободена за възстановяване на незаконно уволненият държавен служител С., заемала преди това същата длъжност, каквото правомощие има органа по назначаване съгл. чл. 107, ал. 1, т. 6 от ЗДСл.

С оглед на гореизложеното в решението жалбата на Г. С. е основателна, а административния акт като незаконосъобразен следва да бъде отменен.

При този изход на спора, основателна е претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото. Такива са поискани своевременно, като са представени и съответните документи - договор за правна защита и съдействие, видно от който уговореното адвокатско възнаграждение е в размер на 1 000.00 евро, заплатено в брой и 5.11 евро - държавна такса.

При направено възражение за прекомерност от ответника на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК за заплатеното възнаграждение на процесуален представител/адвокат/, съдът следва да изхожда от посочените критерии, за да определи дали заплатеното възнаграждение за представителство от адвокат пред съда, съответства на данните за осъществена защита от адвокат по делото. Правната и фактическа сложност на делото се преценява като се отчетат предмета на делото, въведените възражения, наличието на типични спорове, отнасяни до съд, трайната и задължителна практика по правните въпроси, въведени в процеса. С изискването заплатеното адвокатско възнаграждение да е „съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото“ преценката се концентрира върху характеристиките на защитата, възложена по конкретното дело. С изискването да е „прекомерно“, законът допуска уговореният паричен еквивалент да не съответства на пазара, при който адвокатите уговарят възнаграждения за дела с подобна фактическа и правна сложност, и отчита, че от страната не може да се изисква да познава в детайли този специализиран и квалифициран пазар, нито да се очаква да възложи защитата на адвоката, оценяващ най-ниско труда си. В случай, че съдът установи, че възнаграждението е уговорено в съществено отклонение, наложено от този пазар, то той следва да намали отговорността на страната, предизвикала спора до обичайния и разумен размер. С оглед указанията на Решението от 25.01.2024 г. на СЕС по дело С-438/22 г. всеки национален съд е длъжен да не прилага ограничението по чл. 78, ал. 5 от ГПК in fine, но само след и ако установи, че трудът на адвоката е бил съществено надценен (Определение № 2995 от 13.06.2024 г. на ВКС по к.ч.гр.д. № 991/2024г.). Съгласно даденото задължително тълкуване с решение на СЕС по дело С-438/22г., определените с Наредба №1 от 09.01.2004 г. минимални размери на адвокатските възнаграждения не обвързват съда. Предвид на това възнаграждението следва да бъде определено според предвидените в ГПК обективни критерии: фактическа и правна сложност на делото, защитаваания материален интерес, обем на извършената от адвоката работа. По делото са проведени две съдебни заседания. При съобразяване на предмета на производството, вида и количеството на действително извършената от адвоката работа и ниската фактическа и правна сложност на делото, се налага извод, че

заявителят не обосновава наличието на предпоставки за присъждане на адвокатско възнаграждение размер от 1 000.00 евро. Релевираното възражение за прекомерност е основателно, поради което жалбоподателят следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500.00 евро. В списъка с разноски, от жалбоподателя не е претендиран размерът на държавната такса, поради което съдът не следва да присъжда заплатената сума в полза на жалбоподателя.

Водим от горното Административен съд София-град, I - во отделение, 34-ти състави на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. С. С. с ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ет. 6, ап. 9, Заповед № 569 от 04.03.2026 г. издадена от заместник-министър М. К., съгласно Заповед за заместване № РД-204 от 27.02.2026 г. на Ю. П. - министъра на околната среда и водите, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл е прекратено служебното ѝ правоотношение за длъжността заместник главен директор в Главна дирекция Оперативна програма „Околна среда“ при Министерство на околната среда и водите.

ОСЪЖДА Министерство на околната среда и водите да заплати на Г. С. С. с ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ет. 6, ап. 9 разноски по делото в размер на 500.00 евро.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: